

PAMALDŽIŲJŲ IŠPAŽINTIS

/ 53 /

Šiandien aš jums noriu kai ką pasakyti apie pamaldžiųjų išpažintis ir pradėti nuo vieno pikto anekdoto. Kai kada, dar man nesant kunigu, teko būti viename susiejiame ir vienas iš dalyvių visiems uždavė tokį klausimą: "Ar jūs žinote, kokie yra trys nenaudingi darbai pasaulyje?" Mes spėjome ir šiaip ir taip, ir niekaip nepataikėme. Tada jis tarė: "Nė vienas nežinote. Nenaudingi darbai pasaulyje štai kokie yra: Firmas: kultū grūdus iš pernykščių šiaudų. Antras: iš šuns rinkti blusas. Ir trečias: davatms spaviedoti".

Palyginiamas pasirodė negražus ir įžeidžiantis ir aš emiau galvoti, kodėl tame bejuokiančiame anekdote buvo pridėta pamaldžiųjų išpažintis ir kaip tik ji. Argi dažna išpažintis nereikalingas pamaldiesiems ir neneša jiems jokios naudos? Ir kokios prasme tas piktas pašaipūnas čia išpažinti pėmė: ar kad tokių asmenų ji nevykusiai atliekama, ar kad jiems ji nereikalinga?

Kai tapau kunigu ir jau 25 metus paklausiau išpažinčių, aš šiek tiek susivokiiau, ką tuo tas piktas žmogus norėjo pasakyti. Iš tiesų, ir labai, kartais pamaldžių žmonių išpažintys nėra tokios, kokios jos turėtų būti, nors jų ir labai dažnai einama.

XXXXXXXXXXXXX

Pirmiausia apie tuos pačius pamaldžiauosius žmones. Kadangi vyrų pamaldžių mes beveik nesutinkame, o mūsų bažnyčias ir šventomis ir šokiomis dienomis užpildo moterėlės, irgi išėina, jog reikia apie jas kalbėti. Jeigu žmogaus gerumas priklausytų tik nuo to, kokio dažnumo jis ateina į bažnyčią,

o ne nuo jo gyvenimo už bažnyčios sienų, tai visus, kurie tik kada nors čia pasirodo, juo labiau tuos, kurie dažnai ar net kasdien čia būna, turėtumėm vadinti gerais ir šventais. Bet dėja, taip nėra. Mūsų gerumas priklauso tik nuo mūsų gyvenimo šventumo, kuris ne visada būna šventas ir dažniausių bažnyčios lankytojų tarpe. Dar visai neseniai man teko susitikti su vienu jau beveik 80 metų senole, kuri gerai nusimanė apie krikščionišką moralę ir pati moko derinti savo kasdieninį gyvenimą su religiniais praktiškais, kuri pasakė, kad visą laiką sutinkanti tokių vadinamųjų pamaldžių moterų, kasdieną besėdinčių bažnyčioje ir jau nuo nestemonamųjų metų kasdien einančių šv. Komunijos, o už bažnyčios gyvenančių visai nepamaldžių moterų gyvenimą. Ir kas svarbiausia, kad tos vadinamos pamaldžios moterys, kai joms buvo priminta, jog toks gyvenimas nesuderinamas su Kristaus mokslu, jos piktai atsakydavo, kad žmogus turis būti toks, koks atsigimė, ir nėra ko iš jo daugiau reikalauti, kad būtų geresnis. O šventumas ir gerumas yra tai, kad žmogus priklausė prie dangybės "brostvy", kasdieną eina Komunijos ir po jos sėdi bažnyčioje, nors labiau reikėtų sėdėti namie ir atlikti savo kasdienes pareigas. "eiškis jos manė visiškai priešingai, negu kad moko Bažnyčia, ir skaitė, jog yra gryniausio jo mokslo atstovės. Aš, žinoma, bailsiausiai nustebau, nes jau iš ko ne ko, bet iš tokių jau nesitikėjau išgirsti panašių nuomonių. Tada aš pradėjau labiau gilintis į tokių žmonių dvasinį gyvenimą pasaulį. Ir ką gi? Priejau tą patį, ką kadaise girdėjau pasakojant apie tokių "spaviedojimą": nes naudingas tai darbas nei kunigui, kuris velniui galėta, tokias mokydamas: nei joms, kadangi jos gyvena pagal savo "mokslą", o ne pagal Bažnyčios.

Tačiau, kaip galite ir patys suprasti,

šitai p stačiai apie visas tokias moteris negalima šito teigti. Dėl to ir mes čia padarysime skirstymą.

Pirmiausia pamaldžių žmonių gali būti dvejopų: sveikai pamaldžių ir nesveikai pamaldžių. Sveikai pamaldūs skaitomi tie, kurie seka Kristaus mokslą, tai yra, taiko jį savo gyvenime tik daug nuoširdžiau ir sąžiningiau, negu visi kiti. Šitokiais nuoširdžiais Kristaus sekejaisturi būti visi į jį įtikeję, nors gaila, kad tokiais tepasidero tik vienas kitas. Ir nors jiems, kaip mažumai, labai sunku tai padaryti, bet tokie žmonės ir tikėjimo neatsizada, ir doro gyvenimo pagal jį neatsako. Jie yra uolūs ir patartų priemonių vartojime, kad taip galėtų save pagerinti. Dėl to tokie dažnai eina sakramentų, dažnai dalyvauja šv. Mišiose, dažnai meldžiasi, o svarbiausia – tikrai krikščioniškai gyvena. Nesveikai pamaldžiais skaitomi tie, kurie Bažnyčios mokslą iškraipo, susidaro iš jo savo mokslą ir tik pagal jį gyvena. Čia išbrė yra lyg ir krikščioniška, bet vidus visiškai pagoniškas ar net bedieviškas. Kur ~~xxxxxxxxxxxx~~ neesminiai dalykai pagal Bažnyčios mokslą, imama laikyti esminiais, į esminius renka namoja. Dėl to, žinoma, gali pasitaikyti ne tik negerai, bet ir labai blogai, nes tokie asmenys pradeda patys sau vadovautis gyvendami nekrikščionišką gyvenimą krikščioniškojo vardu.

Suprantama, kad šitaip pasiskirsčius tikintiesiems, negalima vienaip jų ir vertinti. Būtina tada atskirti tikrą nuo netikro, gerą nuo netikusio. O šitai labiausiai pasirodo išpažintyje.

XXXXXXXXXXXXXXXXXX

Suprantama, kad tikrai ir sveikai pamaldūs žmogus gyvenime pripažįsta ir nuodėmklausio autoritetą, nes žino, kad per jį jam

vedovauja pats Dievas. Del to čia nuodėm-
 klausiai didelių sunkumų nėra, kadangi žmo-
 gus yra visada pasirėngęs jo klausyti ir
 šęgtis pagal duotus nurodymus. O jeigu žmo-
 gus yra tikrai nuoširdžiai pamaldus, ir svei-
 kai pamaldus ir dar ~~klaukiantis~~ klausus se-
 vo nuodėmklausiai, tai jo gyvenime didelių
 blogybių ir negali pasitaikyti. Jeigu gi dėl
 žmogiško gilpnumo jos pasitaiko, jis tuojau
 pat jas ~~likviduoja~~ likviduoja. Pliems asmenims tik sunk-
 kumų būna susirasti nuodėmes, kurių jie ne
 iš apsilėidimo susiskaičiuoti ar iš nevaly-
 vo nežinojimo, o iš tiesų neturi. Bent tik-
 rai sąmoningų, kad ir nedidelių nusikaltimų
 neturi. Pokie ir susidaro sunkumo eiti daž-
 niau išpežinties, nors jie ir labai nori tuo
 sakramentu pasinaudoti; gauti jo palaimos.
 Gerai, jei kunigas pasitaiko uolus. Peda bend-
 romis įegomis jiedu pradeda jau ne po pa-
 čias nuodėmes kapstyti, bet kilti sąkščiau-
 jų. Bet kas daryti, jeigu tėra tik toks nuo-
 dėmklausis, kuris tokius penitentus veja ša-
 lin nuo klausyklos, sakydamas; jog jie ten-
 ri turėti reikalų tik su metiniais, ir tai
 tik tokiais, kurie ką nors gero pevogę ar
 žmogų užmušę ar išniekino moterį ir pan. Žo-
 džiu, su tokiais, kurie "rimtai" nusidėjo, ir
 kaip jie sako. Ot čia ir sumaišomi geri ir
 patys geriausi su blogais, dargi su niekšais,
 nors taip pat dažnai einančiais išpežinties.

Bet būna ir taip, kad geras, uolus, są-
 žiningas nuodėmklausis turi turėti reikalų
 su anais netikrais pamaldžiais ir tada
 vaišes gaunasi atvirkščiai, iš antro galo.
 Nuodėmklausis mato, kad žmogus daro blęgai,
 nori jį pateisyti, padėti pasiteisinti, o šis
 paskaito daugiau už jį išmanęs ir neklauso,
 eidamas dažnų sakramentų ir po senovei nedo-
 rei gyvendamas. O taip atsitinka dažnai
 dėl to, kad jie gali sau pasirinkti nuodėm-
 klausį, kurį apgaudinėja. Žinoma, uplus ir

sąžiningai einančio savo pareigas kunigo neapgaus, bet jiems užtenka ne uoliųjų, kurie, tokių penitentų suktauo dėka įtraukiami į pinkles ir patarnauja ne geram, o blogam plisti: jie davinėja išrišius, o šie pastarieji eina kasdieninės Komunijos taip pat kasdien išdarinėdami ir labai negrašių dalykų.

XXXXXXXXXXXXXXXXXX

Kalbant apie tokių tikinčiųjų išpažintį, tai yra turint mintyje abejus, tikrus ir netikrus pamaldžiuosius, reikia jiems štai ką priminti.

Pirmiausia gerai save ištyrkite prie kokią gi kategorijos pamaldžių jus reikia priskirti. Jeigu jūs pagal savo sąžinę ir gero nuodėmklausio nuomonę esat tikrai pamaldūs ir geri, o norite pasidaryti dar gerami ir šventesni, naudokitės išpažintimi šitaip. Pirmiausia gerai ištyrkite ar jums tikrai nebesitaiko blogų darbų. Jeigu apie juos nesuprantate patys, klauskitės protoingo ir sąžiningo nuodėmklausio, ir kaip jis patars, taip darykite. Nesijaudinkite, kad jums jau nebesitaiko besisaugojant, padaryti tikrai sąmoningą, nors ir mažą nuodėmę. Kada tai išpažintyje ir sakysite, kad saugojotės ir išsaugojote su Dievo pagalba. Kaip žinote, tokio atveju reikia kunigui priminti kokią nors nuodėmę iš seniau, jau sakytą išpažintyje, kaip medžiagą išrišimui. Čia labai dažnai niekaip negalima žmonių įtikinti, kad reikia kokią nors nuodėmę pasakyti ir susaugę bei pasenę žmonės ginasi, kad jie nė nežino jokios nuodėmės, nors suprantame, kad negalimas dalykas per visą gyvenimą niekada ir niekaip nenasidėti. Kai jau taip išsaugome tikrų, bet ir mažų nuodėmių, reikia ką nors galvoti apie sukėstą savo dvasinio

gyvenimo pakopą. Bet čia ir suklupe dangėlis tų tikrųjų pamaldžiųjų: žmonės nebesuvokia, kas dar daugiau begalima padaryti, kaip jau yra daėita iki to, kad sąmoningai nebėnsidedama. Ir jeigu atsiranda toks nuodėmklausis, kuris nepasitenkina jų stovėjimo vietoje, bet nori pakylėti į šios aukščiau, tie pamaldieji paskeito sen už labai griežtus reikalavimus ir nueina ieškotis tokio kunigo, kuris juos palięka ramybėje. Žinoma, jų niekas negali priversti ką nors daugiau daryti, ypač jeigu patys to nenori, bet žiūrint to jų pamaldumo, toks elgesys yra sųx sustojimas pusiauakelyje, kuris niekais paverčias ir labai gerus jų norus, kurių turėjo iki tol ~~įrankais~~ daėidami. Dėl to jiems nereikėtų bijoti ir didesnių pastangų, jeigu jie jau pasinėšė tikrojo pamaldumo keliu ir džiaugtis, kad atsiranda toks nuodėmklausis, kuris padeda žengti dar toliau.

Jeigu gi konstatuota, jog galimas daktas, kad priklausome antrajai, netikrojo pamaldumo pamaldžiųjų kategorijai, turime rimtai dėl savęs susirūpinti ir rimtai pagalvoti: ko gi mes iš Bažnyčios norime: ar kad ji padėtų mums lengviau nueiti į pragarą, ar kad mums būtų lengviau su jos pagalba, eiti į dangų? Šią klausimą reikia statyti dėl to, kad toks pamaldumas veda į didelių Dievo dalykų piktnaudojimą, į didesles šventvagystes ir stačias į pragaro dagną. Nors mes ir nemanome savo išpuikime ir užsispyrime, kad taip yra. Ir šitai galime sušinoti tik iš gero savo nuodėmklausio, o ne iš savęs ir ne iš tokio nuodėmklausio, kuris šoka pagal mūsų dūdelę, kadangi jis tingi sąžiningai eiti savo pareigas, arba yra mūsų apmulkin-tas dėl neapdeirumo. Sunku žinoma, tai padaryti, bet nėra negalima. Jųk ne vien išpažintyje apie tai galima išgirsti. Apie tai aiškinama iš sakyklos, apie tai kalba

padoresni žmonės ir tikrą nuodėmę, turint bent tiek geros valios, galima susidaryti. Yra toks priešodis, ar pasakys: "kai du jau sako, kad tu girtas, tai eik ir gulk, nors tau atrodytu, kad visai negeras". Taip ir šiuo atveju. Kito niomonė gali atitaisyti klaidą, ir tas kitas yra mūsų geras nuodėmklusis.

Taigi, jūs pamaldžios, gerai pasižiūrėkite ir nemanykite, kad tik metiniai ir visokie kitokie nemoka, giti išpažinties. Labai dažnai jos nemoka giti ir jūs ir tai ne be savo kaltės, nes dvigubai daugiau norite nurodinėti savo nuodėmklausiams, negu visokie atšalėliai. Amen.

1967.12.1.